

РЕШЕНИЕ

№ 39

гр. С., 04.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 15-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на тридесет и първи октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: СИМОНА ИВ. УГЛЯРОВА

при участието на секретаря БРАНИМИРА В. ИВАНОВА ПЕНОВА като разгледа докладваното от СИМОНА ИВ. УГЛЯРОВА Административно наказателно дело № 20221110206637 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 145 - чл. 178 АПК вр. чл. 74 ЗМВР.

Образувано е по жалба на О. С. Г., ЕГН *****, с адрес в гр. С., ул. "К." XXXXXXXX, чрез адв.Д. П. – САК, против Заповед за задържане на лице рег. № 481/08.05.2022 г., издадена от полицаи при 06 РУ - СДВР, с която на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР по отношение на О. С. Г. е наложена принудителна административна мярка „Задържане за срок до 24 часа“.

В жалбата се излагат съображения, че оспорената заповед е незаконосъобразна, издадена в нарушение на материалния закон, процесуалните правила и в противоречие с целта на закона. Сочи се, че в оспорената заповед липсва описание на фактическите и правни основания за задържането, поради което и жалбоподателят не е разбрал за какво е бил задържан. На следващо място се сочи, че оспорваната заповед е издадена при наличие на съществено процесуално нарушение, а именно - липса на дата на издаване на акта, доколкото последният е с дата 08.05.2022 г., а в обстоятелствената част на самата заповед датата е посочена като 07.05.2022 г. Счита се, че последното навежда до основателния въпрос кога административният орган е констатирал предполагаемото престъпление и кога е било извършено то. Отделно от това се поддържа, че в конкретния

случай липсва необходимост от прилагане на принудителната административна мярка, доколкото не става ясно от какво произтича евентуалната опасност от укриване на лицето, още повече, че органите на МВР са провели полицейска беседа със същото повече от 13 часа след задържането му, като не му е било предявено обвинение и не е било поискано и задържане с прокурорско постановление за срок до 72 ч. Предвид изложеното се счита, че самото задържане се явява несъразмерно, тъй като и органите на МВР не са извършили своевременно необходимите действия по разследването.

Сочи се нарушение на чл. 5 от ЕКПЧОС, както и нарушение на разпоредбата на чл. 74, ал. 5 ЗМВР.

По изложените съображения се претендира отмяната на атакуваната заповед за задържане.

В съдебно заседание жалбоподателят О. С. Г., редовно призован, не се явява, представлява се от адв. Д. П., с доказателства по делото за надлежно учредена представителна власт. В дадения ход по същество и в депозирана по делото писмена защита, процесуалният представител моли заповедта да бъде отменена по доводите, релевиращи в жалбата. Претендира се присъждане на разноски за държавна такса и адвокатско възнаграждение.

Ответникът по жалбата – П. Б. Д., младши инспектор при 06 РУ - СДВР, редовно призован, не се явява. Представлява се в съдебно заседание от юрк.Б., с пълномощно по делото, който оспорва жалбата, а в дадения ход по същество и в ангажирани по делото писмени бележки, моли оспорената заповед да бъде потвърдена като правилна и законосъобразна, доколкото същата е издадена от компетентен орган и в нея правилно са отразени както фактическите, така и правните основания, послужили за обосноваване и постановяване на процесното задържане. Претендират се разноски за юрисконсултско възнаграждение и се релевира възражение по отношение размера на претендираните разноски от насрещната страна.

С. Р. П. - редовно уведомена, не изпраща представител и не изразява становище по основателността на жалбата.

След преценка възраженията и становищата на страните, събраните по делото доказателства и действащата и приложима нормативна уредба, съдът приема за установено от фактическа страна следното:

Със заповед за задържане на лице рег. № 481/08.05.2022 г., издадена от П. Б. Д., заемащ длъжността младши инспектор при 06 РУ - СДВР, по отношение на О. С. Г. била приложена принудителна административна мярка „задържане за срок до 24 часа“. Като правно основание за издаване на заповедта била посочена разпоредбата на чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР, а като фактическо – чл. 343б НК – управление на МПС след употреба на наркотични вещества. О. С. Г. бил задържан в 22:50 часа на 07.05.2022 г. След задържането му на лицето бил извършен личен обиск по реда на чл. 80 ЗМВР, при който у него били установени 1 брой мобилен телефон, черен на цвят, марка „Huawei“ (с IMEI); 1 брой портмоне, черно на цвят; 1 брой портмоне, кафяво на цвят; 1 брой ключ за автомобил „М.“; 185,00 лева на банкноти, оставени на съхранение в лицето; 4, 85 лева на монети; 1 брой лична карта № на лицето Т.Б.К.; 1 брой СУМПС № на лицето Т.Б.К.; 1 брой служебна карта на МВР с № О. С. Г. бил задържан в помещение на 06 РУ – СДВР и бил освободен в 14:30 часа на 08.05.2022 г.

Към административната преписка са приложени протокол за личен обиск на О. С. Г. от 08.05.2022 г., Декларация от 07.05.2022 г. от О. С. Г., разписка от 08.05.2022 г. за върнати вещи и пари на задържаното лице, извлечение от книга за задържани лица от 07.05.2022 г., от която е видно, че задържаното лице е прието на 07.05.2022 г. в 22.50 ч., задържано на основание "чл.343б НК" и освободен на 08.05.2022 г. в 14.30 ч., писмо от което е видно, че по случая е образувано досъдебно производство № 230 ЗМК – 733/08.05.2022 г. по описа на 06 РУ – СДВР, пр.пр. № 13011/2022 г. по описа на СРП.

По делото са представени заверени копия от материалите по досъдебно производство № 230 ЗМК – 733/08.05.2022 г. по описа на 06 РУ – СДВР, пр.пр. № 13011/2022 г. по описа на СРП, видно от които досъдебното производство е образувано по реда на чл.212, ал. 2 НПК с първо действие по разследването – разпит на свидетели, претърсване и изземване, и се води за това, че около 21:45 часа на 07.05.2022 г., в гр.С., ул.“К.“ №, са отнети чужди движими вещи – червена дамска чанта, съдържаща сумата от около 200 долара и 300 евро, портфейл, съдържащ сумата от 150 – 200 лева, от владението на Т.Б.К., ЕГН *****, без нейно съгласие, с намерение противозаконно да ги присвои – престъпление по чл. 194, ал. 1 от НК.

Изложената фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа

събраните по делото писмени доказателства и доказателствени средства, които прецени като еднопосочни и кореспондиращи помежду си. Въз основа последните се изясняват обстоятелствата по издаване на атакуваната заповед за задържане и осъществените спрямо О. С. Г. действия за времето на задържането.

При така установената фактическа обстановка, съдът достигна до следните изводи от правна страна:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена от надлежна страна, адресат на акта, в законоустановения срок и срещу акт, подлежащ на оспорване, респективно като такава следва да бъде разгледана по същество.

По правната си същност задържането под стража на основание чл. 72, ал. 1, т. 1, вр. с чл. 73 от ЗМВР представлява принудителна административна мярка и като всяка ПАМ налага неблагоприятни последици на адресата, с цел постигане на правно определен резултат. В зависимост от конкретния случай, мярката по чл. 72 от ЗМВР, би могла да има превантивен или преустановителен характер.

Оспорената заповед представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност по критериите, визирани в разпоредбата на чл. 146 АПК. При проверката съдът следва да прецени актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материалноправните и процесуалноправните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

Разпоредбата на чл. 169 АПК поставя допълнителни критерии, с които съдът следва да се съобрази при преценката на административен акт, издаден при оперативна самостоятелност - да провери дали административният орган е разполагал с оперативна самостоятелност и спазил ли е изискването за законосъобразност на административния акт.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът в настоящото производство не е обвързан само от основанията, посочени в жалбата, с която е сезиран, но преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК. Необходимо е да са налице в тяхната съвкупност всички изисквания за валидност на административния акт, а именно: да е издаден от компетентен орган, в изискуемата форма, при спазване на административнопроизводствените правила, да не противоречи на

материалноправните разпоредби и да съответства с целта на закона. Липсата на някоя от предпоставките води до незаконосъобразност на административния акт и е основание за неговата отмяна.

Като извърши дължимата на основание чл. 168, ал. 1 АПК проверка за законосъобразност на оспорения акт, освен на основанията, сочени от оспорващия, но и на всички основания по чл. 146 АПК, съдът намери, че жалбата е неоснователна.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган в кръга на предоставените му правомощия по чл. 72 от ЗМВР - от старши полицаи при 06 РУ - СДВР, каквато длъжност заема издалият заповедта П. Б. Д., съгласно приложено по делото удостоверение, издадено от Началник на Отдел „Човешки ресурси“ – СДВР. Заповедта е издадена в условията на оперативна самостоятелност, с каквото полицейските органи разполагат, съгласно чл. 72, ал. 1 ЗМВР.

Спазена е предвидената от закона писмена форма, така както предвижда нормата на чл. 74, ал. 1 от ЗМВР - издадена е писмена заповед за задържане, спазени са и разпоредбите на чл. 74, ал. 3 и 6 от ЗМВР. Задържаният е попълнил декларация, че е запознат с правата си, както и за намерението си да упражни или да не упражни правата си по ал. 2, т. 6, букви "б" – "е", заповедта е подписана от него и от полицейския орган, препис от заповедта е била връчена на задържания срещу подпис.

Настоящия състав счита, че е спазено изискването за форма на акта, като Заповедта съдържа задължителните реквизити, посочени в чл. 74, ал. 2 от ЗМВР, а именно - посочено е името, длъжността и местоработата на полицейския орган, издал Заповедта; отбелязани са данни, индивидуализиращи задържаното лице /трите имена, ЕГН и адрес на О. С. Г./; вписани са датата и часът на задържането; разяснени са правата на задържаното лице да обжалва пред съда законността на задържането, правото на адвокатска защита, правото да бъде уведомено лице, посочено от задържания, правото да бъде информиран за основанията за задържането на разбираем за него език /правото на преводач, в случай, че не разбира български език/, както и че при задържането на лицето не могат да му бъдат ограничавани други права, освен правото на свободно придвижване. Това означава, че в случая спрямо задържаното лице са изпълнени изискванията на

чл. 74, ал. 2, т. 1, т. 3, т. 4, т. 5, т. 6, б. "а", "б", "г" и "е" от ЗМВР. Задържаният О. С. Г. е български гражданин, поради което нормата на чл. 74, ал. 2, т. 6, б. "д" от ЗМВР в случая е неприложима. От декларацията на лист 24 от делото следва, че на О. С. Г. освен правото на адвокатска защита, са му били разяснени и правото на медицинска помощ, и правото да бъде уведомен член от семейството му или друго заинтересовано лице, т. е. и правата по чл. 74, ал. 2, т. 6, б. "в" и "г" от ЗМВР. Нещо повече – в декларацията е посочено, че задържаният желае адвокатска защита по свой избор с изричното отбелязване „ако има възможност към 10:00 часа на 08.05.2022 г., с последващо отбелязване „на 08.05.2022 г. се обадох на адвоката си“, респективно на същия е осигурена възможността да се свърже с адвокат съобразно искането му за това. Поради изложеното настоящият съдебен състав намира, че правата на задържаното лице не просто са били разяснени на О. С. Г., а и реално са му били подsigурени, респективно и доводите на жалбоподателя в противоположния аспект не могат да бъдат споделени.

Във връзка с възраженията на жалбоподателя е необходимо да бъде отбелязано също така, че в оспорения акт е посочена датата на издаването му, а именно – 08.05.2022 г., като отделно от това и съобразно изискванията на чл. 74, ал. 2, т. 4 от ЗМВР, в текста на заповедта са отбелязани надлежно и датата и часът на задържането – 07.05.2022 г. в 22:50 часа, респективно и възраженията в противния смисъл са изцяло неоснователни.

На следващо място, съгласно чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, полицейските органи могат да задържат лица, за които има данни, че са извършили престъпление. В случая, събраните по делото доказателства установяват по безспорен начин, че към момента на задържането на жалбоподателя са били налице данни за извършено от него престъпление, изразяващо се в управление на моторно превозно средство след употреба на наркотично вещество, което полицейският орган е възприел като престъпление по чл. 343б от НК.

Следва да бъде отбелязано, че дали това Д.и.е впоследствие ще бъде квалифицирано като престъпление и именно като какво, е от компетентността на други органи, поради което настоящия състав приема, че действително към момента на задържането на жалбоподателя са били налице данни за извършено престъпление.

С оглед изложеното, налице е съответствие между посоченото фактическо и правно основание за издаването на заповедта. В тази насока, следва да се отбележи, че за по-голяма изрядност, полицейският орган, издал заповедта, е следвало да посочи конкретните факти, послужи като фактическо основание за издаването ѝ, но в случая и с оглед доказателствата по преписката, които недвусмислено говорят за такива данни, последното не може да се приеме за съществено процесуално нарушение, което да е нарушило правото на защита на санкционираното лице, още повече, че полицейските служители са спрели О. С. Г. на пътя и впоследствие същият е бил тестван с техническо средство за употреба на наркотични вещества и уредът е отчел положителен резултат за употреба на такива, а на задържаното лице са били известни причините за задържането му.

Задържането по реда на чл. 72, ал. 1, т. 1, вр. с чл. 73 от ЗМВР за срок не по-дълъг от 24 часа по своята правна същност представлява принудителна административна мярка по смисъла на чл. 22 от ЗАНН, която има за цел чрез задържане на лицето да се предотврати възможността то да извърши престъпление, да продължи да извършва престъпление, да се започне разследване срещу него, както и да се отстранят вредните последици от нарушението. В случая, видно от представения по делото АУАН № 497316/08.05.2022 г., на 07.05.2022 г. в 22:50 часа в гр.С., с посока на движение от бул.“Овча купел“ към ул.“Гусла“, О. С. Г. е управлявал лек автомобил марка „XXXXXXX“ с рег.№ XXXXXX и при проверка пред номер 14, при проверка с техническо средство DRUG TEST 5000 с номер ARNJ-0002 проба XXXXX в 23:57 часа, същият е отчел положителен резултат за употреба на наркотични вещества – кокаин, а на водача е издаден талон за медицинско изследване номер за ВМА във връзка с АУАН №497315/08.05.2022 г. (последният издаден на водача с оглед отказ на същия да бъде тестван за употреба на алкохол с Алкотест Дрегер).

Както вече беше посочено, задържането под стража на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР представлява принудителна административна мярка, която има за цел чрез задържането да се предотврати възможността лицето да извърши престъпление, да продължи да извършва престъпление или да се укрие. Освен това тя се предприема с цел започване на разследване срещу вероятния извършител на престъпление. Възможността на органите на МВР

да приложат принудителната административна мярка е дейност, свързана с разкриването на престъпление, а не с наличието на вече доказано такова. За прилагането ѝ не е необходимо да са събрани доказателства, установяващи по категоричен начин вината на лицето, извършило престъпление по смисъла на НК. Наложена от полицейския орган принудителна административна мярка е административно действие по диспозицията на чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР, обуславяща единствено формиране на предположение относно участието на лицето в конкретно престъпление. Достатъчно е само наличието на данни, обосноваващи извод, че има вероятност лицето да е извършител на престъпление, което дава право на административния орган при условията на оперативна самостоятелност да наложи мярката.

Понятието "данни" по смисъла на чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР не съвпада с "достатъчно данни" по смисъла на чл. 207, ал. 1 НПК, нито изисква доказателства за извършено престъпление. В случая, събраните по делото доказателства установяват по безспорен начин, че към момента на задържането на жалбоподателя са били налице данни за извършено от него престъпление, изразяващо се в управление на моторно превозно средство след употреба на наркотично вещество, което полицейският орган е възприел като престъпление по чл. 343б от НК. За прилагането на тази принудителна административна мярка не е необходимо и да са събрани доказателства, установяващи по категоричен начин вината на лицето, извършило престъпление по смисъла на НК. Дори по образувано разследване впоследствие лицето да не бъде привлечено в съответното процесуално качество на обвиняем, или производството да бъде прекратено, или лицето да бъде оправдано, би било ирелевантно за взетата по реда на чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР принудителна административна мярка.

С оглед на извършеното по-горе разграничение между съдържанието на понятието "данни" по смисъла на чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР и понятието "достатъчно данни" по смисъла на чл. 207, ал. 1 НПК, неоснователни се явяват доводите на пълномощника на оспорващия за материална незаконосъобразност на оспорената заповед. Разпоредбата на чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР не предполага доказаност от субективна и обективна страна на извършено престъпление /това ще бъде установено едва след евентуално произнасяне на осъдителна присъда/, а единствено наличие на данни за извършено престъпление и съпричастност на лицето към него. Поради това са

неоснователни релевираните в жалбата възражения за нарушение на материалния закон.

В чл. 72, ал. 2, т. 2 от ЗМВР е посочен съществен реквизит на Заповедта за задържане – "фактическите и правните основания за задържането". В оспорената Заповед е посочено, че тя се издава на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР. Едно лице може да бъде задържано според чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, когато за него има данни, че е извършило престъпление. Фактическото основание за издаване на Заповедта, вписано в самата нея, е достатъчно ясно, конкретно и достатъчно за задържане на лицето, тъй като е посочено, че става дума за управление на МПС след употреба на наркотични вещества и е записана правната квалификация на Д.ието – чл. 343б от НК. В случая фактите са повече от достатъчни, за да се разбере защо О. С. Г. е бил задържан. Поради това този съдебен състав счита, че конкретното фактическо описание на поведението на задържаното лице, не е довело до неяснота или до нарушено право на защита на Г., какво се твърди в жалбата му и релевируаният в тази връзка довод не се споделя от съда.

Многократно съдебната практика се е произнасяла по въпроса, че приложението на чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР е в рамките на оперативната самостоятелност на полицейските органи - с оглед преценката за наличието на връзка между задържаното лице и извършеното престъпление. В този смисъл, за да пристъпи към задържане за срок до 24 часа полицейският орган е необходимо да има достатъчно данни, от които да може да се направи обосновано предположение, че задържаното лице е съпричастно към определено противоправно Д.ие. В конкретния случай от момента, в който полицаите от СДВР са спрели О. С. Г. на пътя и впоследствие същият е бил тестван с техническо средство за употреба на наркотични вещества и уредът е отчетел наличие на наркотични вещества – кокаин, във връзка с което му е съставен АУАН № 497316/08.05.2022 г., полицаите са имали данни за поведението на Г.. Фактите, че полицаите са възприели, че Г. шофира пътно превозно средство и че техническото средство е отчетело положителна проба за наличието на наркотични вещества са достатъчни, за да се приеме, че Г. е управлявал МПС след употреба на наркотични вещества и че на пръв поглед това поведение на лицето може да се квалифицира като престъпление по чл. 343б от НК. От тук следва, че към момента на фактическото задържане на Г.

полицаяте са имали достатъчно данни за поведението му и че това покрива състав от НК, т. е. те са имали данни на престъпна проява от страна на лицето, към чието задържане са пристъпили. Член 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР овластява пряко полицейските органи по своя преценка /съобразявайки се с ограниченията на закона/ да постановяват принудителни административни мерки, ограничаващи временно правата на определени лица. Преценката за това е субективна, но за установяване впоследствие на законосъобразността на предприетите действия полицейският орган дължи да установи и докаже, че действително е разполагал с данни, даващи му основание да направи основателно предположение за участие на задържаното лице в извършването на престъпление (в този смисъл е Решение № 7556/03.12.XXXXXX9 г. на АССГ, V касационен състав по КНАХД № 8239/XXXXXX9 г.). Това задължение в случая е изпълнено. От представените по делото и кредитирани по-горе доказателства следва, че О. С. Г. е бил задържан след като полицаите са го спрели докато е шофирал и след като същият е отказал да бъде тестван за употреба на алкохол със съответното техническо средство, впоследствие същият е бил тестван с техническо средство за употреба на наркотични вещества и уредът е отчел положителна проба за кокаин. Именно от тук следва изводът, че полицаите са имали преки доказателства за съпричастност на О. С. Г. към престъпна проява по смисъла на чл. 343б от НК, поради което са и задържали лицето.

Липсва изрично законово изискване в Заповедта за задържане да се посочва детайлна информация по казуса – в случая какво е било техническото средство, кой е номерът на пробата, къде е бил спрян водачът и пр., противно на доводите на процесуалния представител на жалбоподателя. Още повече - за да се пристъпи към задържане на едно лице не е необходимо да има достатъчно данни, за да се образува досъдебно производство или вече да е образувано такова. Поради това дали има или няма дадена правна квалификация на Д.ието на задържаното лице и дали е образувано досъдебно производство /още повече пък как е приключило то/ е без значение – първо, защото на етап задържане до 24 часа по реда на ЗМВР това не е необходимо, а в някои случаи е и невъзможно; второ, защото правната квалификация се дава от разследващите органи и прокурора, а не от полицейски орган, осъществяващ дейност по чл. 6, ал. 1, т. 1 – 3, 7 и 8 от ЗМВР (чл. 72, ал. 1, вр. чл. 57, ал. 1 от ЗМВР); трето, защото и да е написан конкретен текст от НК то

това автоматично не означава, че задържаният ще разбере защо се ограничава свободата му на придвижване. Поради това, изискването към Заповедта е за посочване на информация, а не на квалификация на Д.ието на задържаното лице. В конкретната Заповед за задържане информацията за престъпното Д.ие на задържаното лице е ясна, достатъчна по обем и разбираема – „управление на МПС след употреба на наркотични вещества“. Поради това СРС счита, че посочените фактически и правни основания в Заповедта са били достатъчни, за да разбере задържаният защо е отведен в 06 РУ – СДВР, т. е. в случая не е било реално ограничено правото на защита на лицето, тъй като О. С. Г. е бил наясно защо го задържат полицейските служители. Релевираните в обратния смисъл аргументи от страна на жалбоподателя са неподкрепени от събрания по делото доказателствен материал, поради което и са изцяло неоснователни.

Наложената ПАМ е и в съответствие с целта на задържането – съгласно чл. 66 и чл. 67 от ЗМВР, полицейските органи са длъжни да вземат мерки за отстраняване на условията и причините, които могат да доведат до извършване на престъпление и други нарушения на обществения ред, както и в тяхно задължение е да вземат всички мерки, с които да предотвратят или да подпомогнат разследването на престъпления. Взетата мярка от една страна е послужила за предотвратяване евентуално извършване на по-тежко престъпление или настъпване на по – тежки последици, а от друга страна, са отстранени условията и причините, които могат да доведат до извършването на престъпление.

Доколкото по реда на чл. 72 – чл. 73 от ЗМВР се ограничава правото на свободно придвижване на едно лице, то тази мярка следва да се прилага по изключение, а не безразборно. Правомощията на органите на МВР да задържат за срок до 24 часа следва да се упражняват само, когато резултатът не може да бъде постигнат без прилагането на тази принудителна мярка. По делото се установи, че на 07.05.2022 г. О. Г. е управлявал МПС след употреба на наркотични вещества – кокаин, като това е било прието за действие, покриващо състав на престъпление от НК. За да бъде възпрян О. Г. да продължи да управлява МПС под въздействието на наркотични вещества и за да бъде изяснен случаят, вкл. и за да бъде отведен за кръвно изследване и за да се изчакат резултатите от него, той е бил задържан. В чл. 6, ал. 2 от АПК е провъзгласен принципът за съразмерност, т. е. административният акт и неговото изпълнение да не засягат права и законни интереси в по-голяма

степен от необходимото за целта, за която актът се издава. В случая, издаването на Заповедта не превишава целта на закона, тъй като задържането се обосновава от нуждата да се защити обществото, като се преустанови управлението на превозни средства от лица, употребили наркотични вещества. Задържането на лицето не е обвързано от евентуалната наказателна отговорност, поради което за самия факт на задържане е без значение дали впоследствие наказателното производство е било прекратено или какъв е резултатът от химическо изследване на кръвта. В случая е важно не дали Д.ието е престъпление или административно нарушение, не дали впоследствие е била ангажирана наказателната отговорност на задържаното лице и за какво престъпление, а дали към 07.05.2022 г. данните са сочели към реализиран състав на престъпление от страна на това лице. Направеният по-горе анализ на доказателствата обосновава именно този извод, поради което и задържането на Г. се явява законосъобразно.

С оглед изложеното, настоящият състав счита, че жалбата, като неоснователна следва да бъде отхвърлена. Оспорената заповед е издадена в съответствие с материалния закон. Не са допуснати съществени нарушения на процесуални норми, които да са нарушили правото на защита на задържаното лице. Полицейският орган е действал при условията на оперативна самостоятелност при преценката на конкретните факти и при осъществяване на своите правомощия, а наложената мярка е съобразена с целта на закона.

Съгласно трайно установената съдебна практика мотивите за изготвяне на административния акт могат да бъдат изложени и в други документи, съдържащи се в административната преписка, когато тези документи изхождат от издателя на акта, което разбиране е в съответствие с Тълкувателно решение № 16/1975 г. на ОСГК на Върховния съд, съгласно което неизлагането на мотиви в самия административен акт не съставлява съществено нарушение на процесуалните правила, ако фактическите основания и конкретните съображения за издаването му се съдържат в документ, предхождащ издаването на акта или в последващ такъв.

В този смисъл заключението, че при задържането на О. С. Г. са били налице достатъчно данни, че той с поведението си е съпричастен към извършване на престъпление е обосновано, видно от приложената към материалите на делото по досъдебно производство № 230 ЗМК –

733/08.05.2022 г. по описа на 06 РУ – СДВР, пр.пр. № 13011/2022 г. по описа на СРП докладната записка. За да бъде подчинено на легитимна цел, задържането на лицето трябва да е обосновано с необходимостта да се обезпечи извършването на необходимите процесуални следствени действия за разкриване на инкриминираното Д.ие и съпричастността на задържаното лице. Изложеното дава основание да се приеме, че по преписката са налице достатъчно данни, които да индицират фактически обстоятелства в хипотезата на чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР. Съдът намира, че полицейските органи са разполагали с информация за съпричастност на жалбоподателя към извършено престъпно Д.ие, видно от докладната записка, представена по делото, потвърждаваща този извод.

На следващо място разпоредбите на чл. 6, ал. 1 и ал. 5 от АПК регламентират като проявление на принципа за съразмерността, че административните органи трябва да упражняват правомощията си по разумен начин, добросъвестно и справедливо и да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. От доказателствата по делото е очевидно, че е спазено изискването осъществяването на преследваната от закона цел с прилагането на ПАМ да не надхвърля необходимото за постигането на тази цел.

Доколкото принудителната административна мярка е наложена в съответствие с нормативните изисквания и ограничаване на правото на свобода е с оглед постигане на предвидените в закона цели, съдът намира, че в случая е съобразена практиката на ЕСПЧ по чл. 5, § 1 от ЕКПЧ. Разпоредбите на Конвенцията, освен че прокламират основните човешки права и свободи, изчерпателно изброяват и случаите, в които същите могат да бъдат ограничени. Чл. 5, § 1 изисква на първо място задържането да е "законосъобразно", което включва условието да бъде спазен редът, предписан от националния закон. Така, чрез изискването за законосъобразност, Конвенцията препраща по същество към установения в националното право ред. Както бе посочено по-горе, за задържането на жалбоподателя са били налице достатъчно данни, обуславящи реална необходимост от налагане на ПАМ в името на обществения интерес, който е предпочетен над правото на зачитане на личната му свобода.

Задържането на жалбоподателя за срок до 24 часа като принудителна

административна мярка е било предприето с цел да се предотврати възможността лицето, за което има вероятност да е извършило престъпление, да се укрие и спрямо него да не може да бъде предприето наказателно преследване. Наред с това задържането цели и предоставяне на възможност на правоохранителните и разследващите органи да осъществят правомощията си, свързани с разкриването и разследването на престъпления. Съдът счита, че оспорената заповед е съобразена с целта на закона и не представлява непропорционално ограничаване правото на свободно придвижване на жалбоподателя.

По изложените мотиви съдът намира оспорената заповед за законосъобразна. Не се констатираха основания за отмяната ѝ по чл. 146 АПК, поради което жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Предвид изхода на спора и с оглед изрично обективизираното искане за присъждане на разноски на основание чл. 143, ал. 3 АПК вр. чл. 37 ЗПП, в полза на СДВР следва да се присъдят разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100,00 (сто) лева, съобразявайки фактическата и правна сложност на делото и извършените по него действия от процесуалния представител на ответника.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2, вр. ал. 1 от АПК, Софийският районен съд, НО, 15 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на О. С. Г., ЕГН *****, с адрес в гр.С., ул.“К.“ XXXXXXXXXX, чрез адв.Д. П. – САК, против Заповед за задържане на лице рег. № 481/08.05.2022 г., издадена от полицаи при 06 РУ - СДВР, с която на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР по отношение на О. С. Г. е наложена принудителна административна мярка „Задържане за срок до 24 часа“.

ОСЪЖДА О. С. Г., ЕГН *****, с адрес в гр.С., ул.“К.“ XXXXXXXXXX да **заплати** на Столична дирекция на вътрешните работи сумата в размер на 100,00 (сто) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Административен съд - С. - град в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Препис от решението на основание чл. 138 АПК да се изпрати на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____